

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5160

гр. София, 10.07.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав**, в закрито заседание на 10.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

като разгледа дело номер **4743** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Делото е образувано по жалба до Административен съд София – град, вх. № 14311/28.05.2020 г. от Т. И. Т., против ЗАПОВЕД № 8121к-5564/30.03.2020 г. на министъра на Министерство на вътрешните работи, с която жалбоподателят, от началник на Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е бил преназначен на длъжността „началник“, Сектор „Охранителна Полиция“, при Районно управление на МВР – А..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че така подадената жалба е процесуално недопустима за разглеждане, понеже подателят ѝ няма правен интерес да оспорва заповедта.

С жалбата номерът на заповедта е изписан погрешно като „8124к-5564/30.03.2020 г.“, вместо № 8121к, но от съдържанието ѝ, от преписа на заповедта и от писмото до Съда се установява, че се оспорва именно Заповед № 8121к-5564/30.03.2020 г.

Правните последици от Заповед № 8121к-5564/30.03.2020 г. – преназначаване на друга длъжност са изцяло позитивни за оспорващия, тъй като заповедта е издадена след подадено от него Заявление, рег. № 513п-23383/19.03.2020 г. с текст: „Моля, на основание чл. 164, ал. 1 от Закона за МВР да бъда преназначен на длъжност началник на сектор „Охранителна Полиция“ в Районно управление – А....“. Според разпоредбата на чл. 164, ал. 1 ЗМВР „държавният служител може да бъде преназначен по негово искане на друга не по-висока длъжност“. Това означава, че органът по назначаване може и да не уважи искането, но не може да преназначи по своя инициатива държавния служител „на друга, не по – висока длъжност“, ако самият служител не е заявил воля за това. След като (както е в случая) жалбоподателят е бил преназначен на конкретната длъжност, предпочитания за която сам е заявил, той няма правен интерес да оспорва преназначаването си. Наличието на правен интерес е

положителна процесуална предпоставка (чл. 159, т. 4 АПК) и е предпоставено от засягане на „права, свободи или законни интереси“, които да са „нарушени или застрашени“ от административния акт – чл. 147, ал. 1 АПК. Такова засягане в случая не може да бъде прието, предвид изложените доводи.

Водим от горното и на основание чл. 159, т. 4 АПК, Административен съд София – град, 14^{-ти} състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, като процесуално недопустима жалбата, вх. № 14311/28.05.2020 г. от Т. И. Т., против ЗАПОВЕД № 8121к-5564/30.03.2020 г. на министъра на Министерство на вътрешните работи.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 4743/2020 г.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС, в 7-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ - ДОКЛАДЧИК: